

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 15299

гр. София, 21.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
закрито заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

като разгледа дело номер **12203** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176а, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по постъпила по делото на 30.03.2026г. молба от Б. М. П. с искане за допълване на решение № 12306 от 27.03.2026г., постановено по адм. дело № 12203/2025г. по описа на Административен съд София – град, 72 с-в, в частта за разноските.

Поддържа се в молбата, че решението по настоящото дело следва да се допълни, тъй като съдът не се е произнесъл по направеното искане за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът представя в законоустановения срок отговор на молбата по чл. 176а, ал. 1 АПК, с който взема становище за неоснователност на искането за допълване на решението в частта за разноските и прави искане за отхвърлянето ѝ.

Съдът, като прецени наведените от страните доводи, както и постановеното по делото решение, приема следното:

Приложимият ред за произнасяне по направеното искане за изменение на решението в частта за разноските е по чл. 176а АПК - § 40 ПЗР на ЗИД на АПК /ДВ бр. 63/2025 г., в сила от 05.08.2025г./, поради което компетентен да се произнесе по депозираната молба е настоящият съдебен състав.

В този смисъл определение № 3136 от 19.03.2026г., постановено по адм. дело № 411/2026г. на Върховния административен съд, петчленен състав.

Съобразно разпоредбата на чл. 176а, ал. 1 АПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо – в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

В разглеждания случай молбата е депозирана в законоустановения срок и от активно легитимирана страна, но е процесуално недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане, като съображенията за този извод са следните:

С решение № 12306 от 27.03.2026г., постановено по настоящото адм. дело № 12203/2025г. по описа на АССГ, 72 с-в, е отменена оспорената Заповед № 42 от 04.11.2025г. на директора на

Поделение „Социално-битово обслужване“ (ПСБО) към Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Относно за разноските в производството съдът е приел, че независимо от изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски, с оглед липсата на своевременно направено искане и доказателства такива да са сторени реално по делото. Изложени са мотиви, че искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА) на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ се явява неоснователно, доколкото същото не е заявено своевременно, а отделно от това по делото липсват доказателства процесуалното представителство да е осъществено на основание чл. 38, ал. 1 ЗА.

В тази връзка следва да се посочи, че съобразно установената съдебна практика по въпросите, обусловени от крайния изход на приключеното производство, съответната съдебна инстанция постановява изричен диспозитив, когато ги уважава. Тук се отнасят претенциите за разноските по делото и за законна лихва след предявяването на иска. В този смисъл, например, определение № 361 от 08.03.2023 г. по гр.д. № 510/2023 г. на ВКС, II г.о. Така и в разглеждания случай в мотивите на решението е изложено, че на жалбоподателя не се следват разноски, т.е., претенцията за разноски не се уважава, поради което и не се дължи изричен диспозитив. При това положение се налага изводът, че съдът се е произнесъл по въпроса за разпределението на отговорността за разноските в производството и по-конкретно за дължимостта на такива на страната, депозирала молбата по чл. 176а АПК, поради което и последната представлява искане за изменение на решението в частта за разноските, а не за неговото допълване.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 9 на ТР № 6 от 6.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, молбата за изменение на съдебното решение в частта за разноските, когато страната не е представила списък по чл. 80 ГПК, е недопустима. Посочено е, че разпоредбата на чл. 80 ГПК предвижда, че страната, която е поискала присъждане на разноски, следва да представи списък на разноските. Правната последица от неизпълнение на това процесуално задължение е въведена със самата норма - страната няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно чл. 80, изр. 2 ГПК установява положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, а именно - представяне на списък за разноските. Липсата му води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението, поради което това искане е недопустимо.

В разглеждания случай от страна на жалбоподателя не е представен списък за разноските. Липсата на представен списък по чл. 80 ГПК в настоящата хипотеза обуславя извода за ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението в частта за разноските, поради което и следва да се приеме, че това искане е недопустимо и молбата следва да бъде оставена без разглеждане.

Така мотивиран и на основание чл. 176а, ал.1 АПК, Административен съд София-град, 72 с-в,

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ без разглеждане молбата от Б. М. П. с правно основание чл. 176а, ал. 1 АПК за изменение на решение № 12306 от 27.03.2026г., постановено по адм. дело № 12203/2025г. по описа на Административен съд София – град, 72 с-в, в частта за разноските. Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: